

I högdelen på Konstens Hus visas just nu en minnesutställning ur luleåkonstnären Olof Lindströms samlade produktion. Lindström avled 1993, sjuttionio år gammal ett litet tag innan Konstens Hus öppnade sina portar för första gången. Han slog igenom i början på sextioalet med en uppmärksam utställning i Stockholm 1961. På den tiden var det ett måste för varje konstnär att visa sig i huvudstaden, annars var man ingen att räkna med. Jag såg Lindströms bilder för första gången på radiohandlare Bertil Sandströms Galleri Norr i Boden 1965. Dukarna, i stora format, var ett slags abstrakta landskap bestående av endast två färger, ren ultramarin och orange. En horisontell yta lagd med palettkniv på den vita duken spelande mot en fylld cirkel. Rena stora former med dukens vita som spelplan, jag minns att jag noterade att han struntade i att fylla hela den vita duken med färg ända ut i hörnen. Då tyckte jag det såg lättvindigt och slarvigt ut, men med tiden har jag insett att det är ett stilmedel som alla andra. Var det något man inte kunde beslå Olof Lindström med så var det med slarvighet. Han var tvärtom en mycket noggrann person, vilket renderade honom många förtroendeuppdrag inom föreningslivet, bland annat inom Konstnärernas Riksorganisation - KRO där han var medlem sedan början på sextioalet.

Det är ganska knepigt att sätta samman en representativ minnesutställning när inte konstnären själv kan göra urvalet. Det är bara han som har den totala överblicken över den egna produktionen. Många av de bästa verken är av naturliga skäl försålda och därför i försakingringen oåtkomliga för en samlad exposé. Den här minnesutställningen präglas starkt av detta. Jag har kanske burit på illusioner men det är inte riktigt så här jag vill minnas Lindströms måleri. Minnesutställningen är beklagligt nog en rätt slätstruken historia. Det stora bekymret är akvarellerna, här tycker jag inte Olof Lindström kommer till sin rätt. I endast ett par av dessa målningar känns färg, form och uppteckning samspelta. Som exempelvis i målningen *Kårsavagge* från 1988 där man kan känna fukten i dimmorna som rinner nerför fjällsluttningarna eller i bilden *Abisko* från 1985 med liknande uppbyggnad och kolorit. Det finns även några dukar som det sprakar lite extra Lindströmskt om, som exempelvis bilden *Katedral* från 1963 eller målningen *Juli* från 1971. Den stora ryan *Fjällsommars* från 1967 är även den ett exempel på ett medvetet och kraftfullt bildspråk. Det är så här jag skulle vilja minnas Olof Lindström som målare.

Olof Lindström tillhörde den generation av norrbottniska autodidakter som debuterade i mitten på 1950-talet. Deras pionjärverksamhet och fackliga arbete lade grunden till det konstliv vi har idag och här var Olof Lindström en drivande kraft.

Bertil Sundstedt